

[Fr. Dalggaard.]

alle disse nye ting i frihedsrettighederne forankret i det gamle.

Det nye i denne konvention, som den foreligger fra Europarådet, er, at der her er tale om en virkeliggørelse af disse menneskerettigheder og frihedsrettigheder; der er tale om at gøre disse rettigheder til en levende del af de enkelte landes statslovgivning. Man nøjes ikke med højtidelige erklæringer og forsikringer, sådan som vi kender det fra den erklæring, som er vedtaget af FN, og som den højtærede udenrigsminister også omtalte. Her er tale om noget konkret, og det er meget glædeligt, at Europarådet som et af sine første resultater har nået at skabe enighed om denne konvention blandt de stater, der er tale om. Tilbage står, at vi her i Danmark lægger sidste hånd på værket ved at ratificere konventionen. Det vil formentlig ske etapevis.

Den højtærede udenrigsminister var inde på spørgsmålet om, hvordan man kan tilslutte sig konventionen som sådan og ratificere den, og hvordan man kan tage de forskellige organer, som konventionen omtaler, med ind i ratifikationen. Det er af stor betydning, at de stater, der skal tilslutte sig denne konvention, gør det fuldtud og ikke nøjes med at afgive erklæring om, at man tilslutter sig konventionen — hvilket i og for sig kun ville være en gentagelse af tidligere højtidelige erklæringer —, men at de siger: det skal være en konvention, som vi fuldtud tilslutter os, d. v. s. at vi underkaster os de organer, som skal konkretisere disse menneskerettigheder og virkelig gøre dem til en del af befolkningens liv. Det er endnu lidt skralt med tilslutningen; det glæder mig, at den højtærede udenrigsminister har erklæret, at hvis Danmark tilslutter sig konventionen og ratificerer den, vil vi samtidig tilslutte os de organer, det drejer sig om — her tænker jeg i første række på domstolen.

Det er således, at de meget højtidelige erklæringer, som er afgivet i tidernes løb, og som alle klinger igen i forfatningerne, indeholder et løfte om, at de vil blive respekteret. Mange gange kan det imidlertid være småt med den virkelige gennemførelse af rettighederne. Det er ikke nok, at det står på papiret; man kan blot se på tilslutningen til erklæringen i FN, hvorved de pågældende stater med pomp og pragt går ind for anerkendelsen af menneskerettig-

hederne og frihedsrettighederne, og sammenholde dette med, hvordan adskillige stater efterlever denne deres tiltræden, når det drejer sig om at føre rettighederne ud i praksis indenfor landets grænser.

Når sådanne rettigheder som disse menneskerettigheder og frihedsrettigheder skal gøres konkrete, skal kunne gøres til genstand for juridisk gennemførelse ved en domstols afgørelse, er det noget, der vil tage lang tid. Først skal man i kommissionen og rådet undersøge, om alle muligheder er udtømt indenfor vedkommende lands grænser, om den stat, eller det individ, der kræver sin ret i henhold til konventionen, har fået alt, hvad staten selv kan give i kraft af lovgivning og øvrighedsudfoldelse, og først derefter kan der blive tale om at få en afgørelse indenfor de af konventionen angivne rammer. Det kan dels stater få, dels — under visse betingelser — enkeltpersoner. Men altså, når der skal være tale om at gennemføre disse rettigheder konkret og underkaste sagerne en virkelig juridisk bedømmelse til prøvelse af, hvorvidt en stat har opfyldt sine forpligtelser, så er det, rettighederne må konkretiseres, indpasses i det virkelige praktiske levende liv. Når idealerne skal virkeliggøres, må de have jordforbindelse:

„På det jævne, på det jævne,
ikke i det himmelblå,
dør har livet sat dig stævne,
dør skal du din prøve stå...“

Det er det, det drejer sig om her; når der virkelig skal være tale om at håndhæve en ret, skal det være en håndgribelig ret, og derfor er der forbehold i opremsningen og skitseringen af de rettigheder, man har.

At man fra fantasters og overspændte idealisters side kan få kritik af den konkrete fastslåen af rettighederne, er givet. Man har allerede hørt noget i så henseende — men det har alle dage været sådan, og det vil alle dage være sådan, at det bedste er det godes fjende —, men hellere virkelige rettigheder med indhold, rettigheder, der kan gennemføres, end svævende og højtidelige og blå erklæringer om, at sådan skulle det være. Hellere een fugl i hånden end ti på taget. Det er det, jævnt sagt, konventionen i virkeligheden går ud på.

Jeg hørte med tilfredshed den højtærede udenrigsministers udtalelse om, at regeringen, når vi er færdige med behandlingen, vil ratificere konventionen på den måde,